

Shakespeare: *Julius Caesar*; Den Haag 1978; Haagse Comedie; p. 18; vertaling: Pé Hawinkels.
Uit: *Nu ben ik alleen*.

Tweede bedrijf, eerste scène. Heel vroeg in de morgen vindt Portia haar man Brutus in de tuin, nadat hij "harteloos en steels" haar bed heeft verlaten.

Portia:

Is Brutus ziek, en is 't versterkend zo
met losse kleding rond te lopen en
de dampen van de klamme ochtend op
te snuiven? Wat, is Brutus ziek, en sluipt
hij uit zijn heilzaam bed naar buiten, om
de snode smetstof van de nacht te tarten,
op gevaar af dat de vunze lucht
zijn zieke lijf verslijmt? Nee, mijn Brutus;
je hebt een kwade ziekte in je hart,
waar ik, je vrouw, naar recht en billijkheid
van hoor te weten. Ik bezweer je, op
mijn knieën, bij mijn eens gevierde schoonheid,
bij al je liefdeseden, bij de eed
die ons tot één lichaam verenigd heeft,
ontvouw mij, mij, je eigen wederhelpt,
waarom je zo zwaarmoedig bent, en wat
voor mannen hier vannacht hun toevlucht zochten, -
ja, die zes of zeven, wier gezicht
niet eens de duisternis verdragen kon!
Zeg mij, bevat het huwelijkscontract
soms de clause dat ik geen geheim
mag kennen dat op jou betrekking heeft?
Ben ik wel één met jou, maar bij termijnen,
als het ware, om aan tafel en in bed
jou te gerieven en om soms met jou
te praten? Woon ik aan de zelfkant van
je welbehagen? Als het niet méér is,
is Portia Brutus' hoer, en niet zijn vrouw.
Ik ben een vrouw, dat geef ik toe; maar toch,
een vrouw van naam, die Cato's dochter is.
Zou ik behoren tot het zwak geslacht,
met zulk een vader, zulk een echtgenoot?
Vertel me je geheim, ik zal het niet
verraden. Mijn standvastigheid heb ik
streng op de proef gesteld; ik heb mijzelf
vrijwillig een wond toegebracht, hier, op
mijn dij, - en dat kan ik verdragen, maar
mijn mans geheimen niet?